

Publicerad 2019-06-23 16:54 av Preech

Mor, det är påsk nu

Påskafton, är en dag av tomhet,
Tomrummet då Jesus begravts,
Påskafton 91, knackade jag på dörren, odiskret,
Miraklet bestod inte av att du fått mig,
Miraklet bestod av att du, min mor, till mig gavs.

När jag var liten fanns det inget du inte kunna lösa,
När jag blev lite större, fick du ibland mig framåt pösa,
Jag vet att jag är deprimerad, för jag kan minnas lycka,
Att växa upp med dig, resultatet är din förtjänst, kan jag tycka,

Du må ha brister, det har vi alla,
Men förmågan att på riktigt älska,
Är något du visat är det rätta,
Ibland sägs inte ord, vi blir liksom kalla,
'Älskar' är dock ett verb, något som görs,

Du har visat vägen, och denne har jag försökt hålla mig till,
Jag säger inte de orden särskilt ofta, jag vill visa, hur det går till,
Jag älskar dig mor, min trygghet och lärarinna,
Utan dig vid min sida genom livet, skulle allt brinna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Preech med Poeter.se id #126568 innehar upphovsrätten